Ч. 101. Субота 20 (7) мая 1905. Рік XV.

**Виходить у Львові** що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

**Редакция і Адміністрация**: улиця Чарнецкого ч. 12.

**Письма** приймають ся лиш франковані.

**Рукописи** звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

**Рекламациї** незапечатані вільні від оплати почтової.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

**Передплата** у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

## Вісти політичні.

*З соймів краєвих. — До ситуациї на Угорщині. — Ветерани а войско. — Балканські запутанини. — З Марокка. — Подиї в Росиї а росийско-японьска війна.*

На послїднім засїданю буковиньского сойму відбуло ся з порядку дневного перше читанє предложеня краєвого Видїлу в справі рентових осель. Референтом для сеї справи був пос. др. Смаль-Стоцкий. Предложенє се передано комісиї економічній. Референтом для предложень: 1) про зміну статута банкового; 2) про фузию банку з буковиньским Поз. Завед. Кр. і 3) про іменованє дир. Пашкіса директором заведеня, реферував пос. Лупу. І сї предложеня передано комісиї адміністрацийній. Опісля наступив вибір комісий. Друге засїданє має відбути ся нинї.

В ческім соймі предложено буджет краєвий на 1905 р. Буджет той викаєє непокритий дефіцит в сумі 13,260.000 К. Дальше внесено ряд інтерпеляций, між иншими в справі зміни краєвої ординациї виборчої і складу видїлу краєвого, в справі основаня окружного суду в Трутнові і в справі нїмецких написий на будинках державних.

Ситуация на Угорщинї все ще не вияснена. Про конференцию мін. Буряна з проводирями коаліцийної опозициї не звістно поки що нїчого. Говорять лиш, що мін. Бурян має зажадати автентичного поясненя змісту адреси (на що?) а зі свого боку знов виянить ще раз становище Корони супротив жадань коаліциї. Праса мадярска загально не ворожить Буряновн великого успіху. W. Allg. Ztg. доказує, що коли би коаліция не приняла тих услозий, які предложить їй мінїстер Бурян, то на Угорщинї настане чисто урядниче мінїстерство під проводом бувшого мінїстра гонведів Феєрварі'го, котрий єсть тестем Буряна.

Wien. Allg. Ztg. довідує ся з кругів войскових що теперішний мінїстер краєвої оборони Шинайх готов сповнити бажанє ветеранів і призволити їм носити оружиє. Зато настала би реорґанізация всїх ветераньских товариств і они утворили би тодї окремий корпус краєвої оборони під войсковою командою. Замість дотеперішних приватних статутів був би заведений реґулямін войсковий і ветерани були би обовязані вправляти ся в стріляню після приписів войскових.

Про недавний конфлїкт Туреччини з Румунією доносять: До місцевости Вовуса 30 кільом. від Янїни виїхали були перед кількома днями два румуньскі шкільні інспектори затверджені турецким правительством. Они мали позволенє від великого везира. Більшість в сїй громадї творять т. зв. Куцоволохи і они зажадали від сьвященика, щоби він з нагоди приїзду інспекторів відправив службу божу по румуньски, а не по грецки. Сьвященик не хотів, а з того прийшло в громадї до великої бійки. Валї Осман-баша казав тодї арештувати інспекторів, підозріваючи їх о бунтованє Куцоволохів. Румуньске посольство в Константинополи запротестувало против того, а Порта приказала арештованих пустити на волю. Осман-паша мимо того не хотів того зробити. Остаточно одержав другий приказ і зробив то. З румуньскої сторони доказують, що Турки при сїй нагодї збиткували ся над арештованими, що арештовано крім того богато ще инших людий. Румунїя виступила длятого дуже остро против Туреччини і зажадала урядового признаня куцоволоскої народности, а в противнім случаю загрозила зірванем дипльоматичних зносин. — Справа ся ще не зовсім залагоджена, але єсть вже на добрій дорозї і буде мирно залагоджена, бо всї держави підпирають жаданя Румунії.

Ще не закінчив ся конфлїкт з Румунією а вже настав новий з Сербією. Валї з Монастира велїв арештувати якогось сербского учителя і при сїй нагодї казав опечатати річи

---

4)

## Щасте Баркера.

**(З анґлїйского — Брет Гарта).**

(Конець).

Так мовчали обоє довший час, аж Баркер отямивши ся скрикнув зі страхом:

— Але я мушу іти, дорога, до моїх спільників; може то ще не за пізно — може прийду ще на час, заки они обіймуть в посїданє парцелю твого вітця.

— Іди, іди, Юрий — відповіла дївчина живо — і скажи їм, аби то сейчас зробили.

— Що? — спитав Баркер наляканий.

— Нехай сейчас обіймуть в посїданє — без проволоки — инакше буде за пізно. Іди, спіши ся.

— Але твій отець — ах, тепер розумію тебе, люба; ти хочеш єму сама всьо сказати і пощадити мене.

— Анї не думаю щось такого дурного робити і ти того не сьмієш. Чиж не бачиш, що вексель платний аж за місяць? Але правда! Чи крім вітця і мене знає ще хто о тім?

— Лише директор банку!

Кітті вибігла з комнати і за хвилю вернула в хорошім капелюсі, який завязувала під бородою.

— Пійду і полагоджу ту справу з директором банку — сказала.

— Як? — спитав Баркер зі страхом.

— Ну, скажу єму, що твої погані спільники зажартували собі з тебе і длятого щоби він нїчого о тім не говорив. Він зробить то для мене і буде мовчати.

— Алеж мої спільники нїчого тут не винні; противно — —

— Ти того не розумієш, Юрий — сказала Кітті строго. — Дуже зле було з їх сторони, що пустили тебе сюди зі старими паперами. Але тепер іди скоро, бо инакше стрітиш ще вітця і перед ним всьо виговориш. Я скажу єму, що ти не міг лишити ся на сьнїданю. Идиж вже! — Що хочеш? — Ну — про мене!

То коротке пращанє було би певне не так скоро скінчило ся, коли би Кітті не була випхала за двері свого обожателя, почім сама щезла в бічній комнатї. Скоро Баркер опинив ся на улици, не задержував ся довше; було добрі три милї до копальнї, але може бути, що удасть ся єму застати своїх спільників ще при полудневім спочинку і хоч післанець прийшов перед ним, то они певне не розпічнуть на новій парцели скорше робити як по полудни. Бо Баркер анї не думав задержувати щось, чого не міг заплатити, нехай би там панї єго серця говорила, що хотїла. Парцеля мала лишити ся ненарушеною, аж доки справа якось не полагодить ся. Впрочім чув він себе мов в небі. Кітті любила єго; прокляте богатство не стояло вже між ними як стїна, тепер були обоє бідні, але за те богаті в надію.

Сонце стояло вже на полудни, коли Баркер дійшов до копальнї. Тут взяв єго новий страх. Що скажуть Стесі і Деморест про єго неудачу? Вправдї він був щасливий, бо в наслїдок того здобув любов Кітті — але товариші? Якийсь час видавалось єму, немов би окупив своє щасте їх коштом; він задержав ся, здоймив капелюх і повів рукою по мокрім волосю.

Але ще одна річ журила єго. Він вийшов тепер на горбок над копальнею, звідки бачив дуже добре цїле окруженє. Але єго спільників не було нї на копальни, нї під чотирома ялицями, де звичайно відпочивали по обідї. Так само не бачив їх і на новій парцели, що лежала зараз побіч їхньої. Чи не можлива була річ, що они по єго відходї знеохотили ся і покинули то місце?

Наляканий пустив ся бігцем до хати. Але ще не добіг до неї, коли з корчів роздав ся різкий голос:

— Хто там? — і на стежку вискочив Деморест. Однако єго грізна постава сейчас щезла, коли він пізнав спільника.

— То Баркер, гурра! — скрикнув радістно і пустив ся єму на зустріч. В тій хвили надбіг до них і Стесі. Они оба вхопили повертаючого товариша за руки і затягнули єго серед веселих криків до хати. Але там пустив єго нагле зоркий Деморест і спитав з зачудованем:

— Але Баркер, друже, як ти виглядаєш? Чи тобі що приключило ся?

— Всьо пропало — скрикнув Баркер задихаючись. — О богатстві анї бесїди. То була велика помилка; ґазетна брехня. Я мав неправдиві акциї; мої нїчого не варті.

І кількома словами оповів їм про свою розмову з директором банку.

сербского аташе. На жадане сербского ґен. консуляту запротестував против того цілий корпус консулярний. І ся справа буде мирно залагоджена.

Принятє німецкого посла ґр. Таттенбаха у марокканьского султана у Фезї було величаве. Войско творило шпалїр від палати посольства аж до палати султана, а музика войскова грала марокканьскі мельодиї. На підсїню палати сидів султан, окружений всїма мінїстрами і достойниками двірскими. По повитаню відчитав ґр. Таттенбах довше письмо, в котрім висказано подяку цїсарску за принятє в Танґері, а особливо за висланє на повитанє султаньского свояка. Ґр. Таттенбах зазначив, що гостина цїсаря в Танґері була доказом кріпкої і тревалої дружби цїсаря для султана. Цїсар бажає піддержувати добрі відносини межи Нїмеччиною а Мароккoм, які основують ся на торжественних договорах. При сїй нагоді вручив посол султанови великий хрест ордера червоного орла з ланцухами і брилянтами та пожелав ему довгого і независимого пановання. Султан був сим вельми урадований.

З Петербурга доносять до N fr. Presse, що Калаєва, убийника вел. кн. Сергія, повішено дня 7 с. м. В хвили, коли мінїстер справедливости складав цареви рапорт в справі помилуваня Калаєва, цар не відзивав ся, лиш обернув ся до вікна і дивив ся мовчки на улицю.

З Ґуншуліна в Манджурії доносять, що з Факумина посуває ся до Тунцяку значна сила Японців. Там побудовано два понтонові мости і один стоячий міст, та заложено великі склади. Більше як 400 джунок довозить рікою Ляояном з Інкав всякого материялу і поживи. Здає ся, що Японцї лагодять велику акцию против російского правого крила. Армію російску скріплено значно. Крім тих, що подужали і вернули назад до фронту, прибуло ще до 1 с. м. 88.000 мужа і цїла японьска армія має тепер числити 320.000 мужа. Російску армію збільшено доси о 60.000 людий, але яка єї сила, не знати.

Що діє ся на мори, того зовсїм не знати, а де стоїть японьска фльота, того навіть самі Японці не знають, бо Того заказав строго всїм морякам писати листи до родини. Парискa ґазета Echo de Paris доносить, як каже, з дуже достовірного жерела з Петербурга, що Рожественьского спаралїжувало і він не може виконувати свого уряду. Адмірал Бірілев має обняти начальну команду над фльотою. Вість ся неконче імовірна, хоч звістно загально, що Рожественьский був чоловіком від довшого часу хорим на нерви.

## Новинки.

Львів, дня 19-го мая 1905.

— **С. Е. п. Намістник** гр. Андрей Потоцкий і С. Е. п. Маршалок краєвий ґр. Стан. Бадені виїхали до Кракова, аби взяти участь в засїданю Академії наук.

— **Директор рускої ґімназиї у Львові** п. Едвард Харкевич повернув до Львова з полудневого Тиролю, куди їздив для ратованя здоровля і обняв урядоване.

— **Рільничі курси при народних школах.** Повітова рада в Бучачи ухвалила вставити постійно до свого буджету означену квоту на постепенне творене рільничих курсів при народних школах, взглядно на підмоги для учителїв, котрі хотїли би поглубити своє знанє в области рільництва, щоби відтак при народній школї дїлати успішнїйше.

— **Доповняючі вибори** десятьох членів ради міскої у Львові відбудуть ся в середу дня 31-го с. м.

— **Язва маєвих хрущів** навістила в сїм роцї з такою силою околицю міста Сатмара на Угорщинї, що — як звідтам доносять — нї один листок не полишив ся на деревах і корчах.

— **Страйки.** Страйк львівских цегольників скінчив ся угодою. Підприємцї підвисшили робітникам платню о 80 сотиків від 1000 вироблених цегол і робітники повернули до праці. — Так само і страйк кравецких челядників закінчив ся угодою, по частковім підвисшеню челядникам платнї.

— **Арештованє „ворожки“.** Якась Софія Благун, що мешкає у Львові при ул. Під Дубом, явила ся вчера в улици Сербскій і кликала перехожих, що за малою оплатою виворожить їм, що стрітить їх в найблизшій будучности. Тимчасом явив ся на тій улици поліцият і „ворожка“ пішла до арешту.

— **Огнї.** В Вовчинци, станиславівского повіта, знищив пожар дім челядний на фільварку. — В Озїрній, зборівского повіта, погоріло 5 селяньских загород. Шкода виносить 9600 корон. Причиною пожару були дїти полишені без догляду. — В Богачи коло Хотинця, яворівского повіта, згоріли господарскі будинки Василя Ілаша, вартости 6000 корон. — В Красноставцях, снятиньского повіта, вибух огонь в хатї Параньки Антонюк і знищив єї разом з сусїдними будинками. Шкода 3100 корон. — В Кривуцкім коло Угорець, золочівского повіта, згоріли два доми Василя і Івана Кривуцких, вартости 2183 корон.

— **Міжнародний обманець.** В Парижи арештовано дня 15-го с. м. на двірци північної зелїзницї якогось Джона Джемса, обманця на великі розміри, Англїйця, звістного в великім сьвітї спортовця і елеґанта, котрий до спілки з Американцем Джемсом Росковесм, допустив ся в містах і купелевих місцевостях на побережи Середземного моря обманьств на суму 500.000 франків. В хвили арештованя всїдав Джон Джемс до поїзду, що відходив до Анвер. Було при нім

---

Оба спільники видивили ся на себе і на превелике здивоване Баркера почали так само страшенно сьміяти ся, як перед тим панна Кітті. Они взаїмно обіймили ся і трохи не потріскали зі сьміху; держали вириваючого ся Баркера і сьміяли ся; вибігли перед хату і оперши ся о дерево дальше сьміяли ся; один сьміяв ся тут, другий там, аж сльози плили їм з очий. Вкінци з окликом: „О ти сьвята невинности!“— кинули ся Баркера обіймати.

— Але — спитав вкінци Стесі — як ти купив парцелю?

— То іменно найстрашнїйше — застогнав Баркер — я за неї нічого не заплатив.

— Атже Картер прислав нам підписаний контракт — замітив Деморест. — Инакше були би ми не обіймали єї в посїдане.

—Він велїв собі виставити вексель платний за місяць — сказав Баркер з розпукою — а звідки на то взяти гроший, не знаю. Але бійте ся Бога — чи я може приходжу за пізно? Ви чей не зачали робити на тій парцели?

— Менї здає ся, що ми то зробили — впевнив єго Деморест з притиском.

— Оно цїлком так виглядає — потвердив Стесі, між тим як Баркер глядів то на одного то на другого товариша наляканими очима.

— Не показати би нам вистави нашому молодому товаришеви? — спитав тепер Деморест обертаючи ся до Стесі'ого.

— Добре, коли обіцяє, що буде спокійно поводити ся і не наробить якої бучі — відповів той.

Відтак взяли Баркера торжественно за руку і завели єго в один кут хати, де на старій бочці від муки стояв великий цебер до набираня добутого кварцу, в котрім спільники розчиняли деколи і тїсто на хлїб. Цебер був прикритий рушником і коли єго Деморест скоро здоймив, побачив три великі кусні кварцу, в котрих були грубі жили золота. Наляканий подав ся він назад.

— Підойми цебер — сказав Деморест.

Баркер ледве удвигнув.

— Золота найменше за чотири тисячі долярів; ми найшли всї три кусні за другим ударом джаґана — оповідав Стесі живо. — Коли ти відійшов, було нам таки добре прикро; також і післанець з контрактом не додав нам веселости, бо ми гадали, що ти задля нас викинув свої грошi в болото. Ми не хотїли навіть приймити того паперу, лише зараз відослати, але післанець зараз відійшов. Тоді Деморест предложив, що коли вже не можна того змінити, аби зробити для тебе пробу на парцели. Отже й вислїд тої проби, а де найде ся такий камінь, там буде єго й більше.

— Але то не належить нї до мене нї до вас! То власність Картера! Я не мав гроший заплатити за парцелю і не маю їх також тепер.

— Але ти виставив вексель платний за місяць.

Баркер нагадав собі щось.

— Так — сказав подумавши — то й Кітті казала.

— Справдї — отже й Кітті то казала?— повторили оба спільники поважно.

— Так — відповів змішаний Баркер. — Але я таки добре зголоднїв; властиво они хотїли мене там задержати на перекуску, але я не ждав і відійшов. Тепер беру ся зараз до вареня обіду.

І вхопивши горнець приступив до огнища, а оба єго приятелї вийшли з хати,

— Чи то не похоже на него? — спитав Деморест.

— Цїлий Баркер — відповів Стесі.

— А як він занепокоїв ся векселем!

— І як нагадав собі, що Кітті сказала.

— Знаєш, менї здаєть ся, що Кітті мусїла певне ще щось більше сказати — ледви аби то було всьо.

— І я так гадаю!

— Нї, той щасливчець!

# ТРЕВОГА.

**(З францускoго — М. Лєвеля.)**

— То ви нас полишаєте? — сказав недужий.

— Так. В понедїлок рано мушу бути в Марсилії. Виїду нинї вечером з двірця в Лїонї курієрским поїздом о годинї 10 минут 50. То добрий поїзд.... Але ви то повинні найлїпше знати, бо, коли не помиляю ся, ви були колись урядником на тім шляху?

Примкнув очи, поблїд нагле і вишептав:

— Так.... знаю.... ох, так!

Сльози спливали єму по лицях. Мовчав хвилю і знов відозвав ся:

— Нїхто того лїпше не знає від мене....

Я гадав, що єго так зворушив сам спомин єго давного званя і сказав:

— Ах, то хороше званє! Дуже хороше!

Затремтїв і кинувши з напрасним зусилєм своє бідне, спаралїжоване тїло, немов би хотїв єго випрямити з сухими, але повними неспокою очима, запротестував:

— Ох, пане! Не говоріть того! Хороше званє?... Ви хотїли сказати званє тревоги і смерти.... Званє страху і мари.... Знаєте.... Я для вас нічим, але зробіть менї приємність.... Їдьте яким хочете поїздом, щоби лиш не тим о 10 минут 50....

— А то длячого? — сказав я усьміхаючи ся. — Чи ви забобонні?

— То нї.... Я просто машиніст, котрий вів поїзд 17-тий в дни катастрофи 14 липня 1894. Того спомину нїчо не в силї затерти в моїй памяти....

Ми виїхали з лїоньского двірця о приписаній порі і гнали вже около двох годин. День був душний. На плятформі машини помимо значної скорости, з якою ми їхали, докучав нам тяжкий, пригнїтаючий воздух. Правдивий час перед бурею.

2 служачих, муринів, котрі опікували ся 25 подорожними куфрами. В куфрах було аж кількадесять ріжних одягів, рушниці, шаблї, ріжні спортові прилади, біля і т. ин. В Біярріц, Сан Ремо, Монако і других таких місцевостях знано Джемса загально яко величезного льондоньского богача. Спільникови Джемса, Росковееви, родом з Філядельфії, удало ся утечи.

— **Під колеса електричного трамваю** кинула ся вчера о годинї $8^1/_2$ вечером коло Віденьскої каварні у Львові Теофіля Пукасова. Візник ще вчас вдержав віз, так, що Пукасова не потерпіла ніяких ушкоджень. На поліциї зізнала, що есть вдовою по приватнім офіциялістї, мае шестеро дїтий до виживленя, мешкае при улици Личаківскій ч. 61 і удержуе ся з розпродажи газет. Причиною наміреного самоубийства мае бути голод і нужда. Пукасову уміщено поки-що в поліцийних арештах.

— **Кара за непошановане** супротив сьвященика, ідучого з сьв. Тайнами. Суд повітовий в Тїшині засудив паробка Міклєра на два тиждні вязниці за то, що анї не укляк анї не здоймив капелюха перед сьвящеником, що переходив до хорого з сьв. Тайнами. В засудї сказано, що кождий чоловік, хочби навіть иншого віроісповіданя, повинен в такім случаю оказати пошановане; коли-ж его віроісповідане заборонює ему того, повинен завчасу усунути ся.

— **Самоубийства.** В Глубічку, тернопільского повіта, повісив ся в шопі 23-лїтний Михайло Романишин. Причиною самоубийства було то, що Романишина відобрано сего року до войска. — В Семиківцях, підгаецкого повіта, отруїла ся розпущеним фосфором 16-лїтна дївчина Пелагія Возняк, дочка убогих зарібників.

## Телеґрами.

**Будапешт** 19 мая. Спільний міністер скарбу бар. Бурян відбув вчера в полудне одногодинну конференцию з бар. Банфім.

**Вашінґтон** 19 мая. Американьский аґент консулярний телеґрафуе з Владивостока, що заграничні аґенти консулярні одержали завізване, щоби винесли ся з кріпости. Позволено їм проживати їм в якімсь з міст Приморя. Американьский аґент вибрав Хабаровск.

**Льондон** 19 мая. До „Standard-a“ доносять з Шанґаю, що росийский кружляк „Паллада“ вже направлений і здібний до ужитку. — До „Daily Telegr.“ доносять з Токіо: Зачувати, що росийскі кораблї затоплені в Порт Артурі а именно „Пересьвет“, „Полтава“, „Ретвізан“, „Побєда“ і „Боян“ будуть видобуті, можуть ще бути направлені коштом 150.000 штерлїнґів (звиш 3 міліони К).

**Петербург** 19 мая. (Петерб. Аґен. телеґр.). Помічник оберпрокуратора сьв. синода Саблер именований членом государств. совіта. (Перед кількома днями була чутка, що Саблер подав ся до димісиї з причини якогось непорозуміня з Побєдоносцевом. — *Ред.*).

**Петербург** 19 мая. „Нов. Время“ пише: На Кавказі опанували Анґлїйцї весь промисл нафтовий і гірничий та закупили величезні простори лісів. На чолї анґлїйскої спілки фінансової стоїть сам Чамберлєн.

**Льондон** 19 мая. Депеша, яка наспіла до Льондону з Сінґапоре доносить, що судно „Сеґорія“ виділо у віддалї 40 миль від рога Варетта положеного на північ від заливу Гукое, росийску фльоту, зложену з 42 кораблїв, котрі плили поволи на північ.

---

Нараз, немов би хто обернув закрутку від електричної лямпи, погасло всьо на небі. Анї одної зьвізди, нї місяця і лише великі, ослїпляючо білі блискавиці розсьвітлювали від часу до часу чорну ніч.

— Маеш! буде дощ! — кажу до мого топника.

— Послїдний час! — відповідае. — Тяжко вже видержати в тій печи. Але треба буде уважати на сиґнали.

— Нема чого бояти ся! Я добре дивлю ся!

Греміло так сильно, що я не чув цїлком нї гуркоту коліс, нї сопіня льокомотиви.

Дощу все ще не було, а буря наближала ся. Ми вітром несли ся до неї, немов би еї доганяли.

Можна не бути боягузом, а однако коли той сталевий зьвір несе нас як шалений в бурю....

Перед нами — ох, не дальше як о сто метрів ударив грім в землю і палило ся ще перед моіми очима, коли роздав ся страшний гук, відтак другий так оглушуючий, що я замкнув очи і упав на колїна.

Я клячав так кілька хвиль, утративши цїлу сьвідоміcть, заголомшений, оглушений, в одеревіню, в якім мусять бути люди по сильнім ударі кулаком в карк.

Вкінци прийшов я до себе. Все ще клячав я опертий плечима о стїну плятформи. Здавалось менї, що я переїхав сотки миль. Я пробовав встати. Неможливо. Мої ноги були безвластні. Я гадав, що зломив собі що, падаючи. Однако я не чув ніякого болю. Хотів піднести ся, помагаючи собі руками.... Рамена мої висїли по боках мов підтяті!

Я сидів так в кутї як лах, з тим дивним дійстно чувством, що мої рамена і ноги не належать вже до мене... або, що не хотїли мене вже слухати... що то були річи без сили, без житя, немов моя одїж, котрою порушав вітер.... Не знаю, яке чувство чи яка сила не дозваляла менї отворити очий.

Ми гнали цїлою скоростию. Буря лютила ся, але менше грізно, вже дальше. Дощ падав. Я чув его шелест по стали і его холодні каплї на лици.

Мною заволоділа цїлковито байдужність. Впрочім я чув ся добре, цїлком добре, лише трохи утомленим. Однако спомин на мое становище, мою роботу, вирвав мене з отяжілости і не розуміючи ще, в наслїдок якого дивного явища був я немов спаралїжований, крикнув я на мого топника, аби менї поміг встати.

Ніякові відповіди!

Гук на машині поспішній дуже оглушуючий. Я почав кликати голоснїйше.

— Михайле, Михайле! Подай менї руку!...

Нічого! Тодї заволодів мною неспокій, страх. Страх перед чим? Чого?... Я не знав.... Я отворив очи і почав ричати — так, я мусїв ричати з тревоги.

Плятформа була пуста. Мій топник зник.

В одній хвили всьо, що стало ся від часу удару грому, котрий мене звалив на колїна, показалось менї з дивною ясностию.

Грім ударив в нас, убиваючи топника, котрий упав на дорогу. Я був спаралїжований!...

Нї, пане, коли-б я був ученим і коли-б силував ся на не знати які слова, ніяка вимова на сьвітї не могла би вам дати понятя о тревозї, яка мною заволоділа.

Знаю, що в огни бачать вояки падаючих довкола себе товаришів і помимо того з оружием в руцї держать ся на своїх становищах. Але они знають, звідки падуть стріли, які в них влучають. Бачать простягнені тїла. Боять ся куль, а однако ждуть. Мій товариш пропав немов би в чародїйский спосіб!... щез!...

То ще нічого. Ледве стало для мене ясним то перше пізнане, прийшло зараз друге і то таке страшне, що я без тревоги не можу о нім згадувати.

(Конець буде).

---

## Рух поїздів

**важний від дня 1-го мая 1905.**

| посп. | особ. | Приходять до Львова |
|---|---|---|
| | | **в день** |
| | 6·00 | З Кракова, Відня, Сянока, Хирова (ч. Перем.) |
| | 6·10 | „ Іцкан, Чорткова, Делятина (ч. Коломию) |
| | 7·00 | „ Підволочиск, Бродів (на Підзамче) |
| | 7·20 | „ Підволочиск, Бродів (на гол. дворець) |
| | 7·29 | „ Лавочного, Борислава, Калуша |
| | 7·50 | „ Рави рускої, Сокаля |
| | 8·05 | „ Станиславова, Жидачева |
| | 8·15 | „ Самбора, Сянока, Хирова |
| | 8·18 | „ Яворова |
| 8·40 | | „ Кракова, Відня, Любачева, Хирова |
| | 8·50 | „ Кракова, Відня, Хирова (ч. Перем.) |
| | 10·05 | „ Коломиї, Жидачева, Потутор |
| | 10·35 | „ Ряшева, Ярослава, Любачева |
| | 11·45 | „ Лавочного, Калуша, Стрия, Борислава |
| | 11·55 | „ Підволочиск, Гусятина, Копичинець |
| 1·30 | | „ Кракова, Відня, Сянока, Хирова (ч. Пер.) |
| 1·40 | | „ Іцкан, Чорткова, Калуша, Заліщик |
| | 1·50 | „ Самбора, Сянока, Стрілок |
| 2·15 | | „ Підволочиск, Бродів, Грималова (на Підз.) |
| 2·30 | | „ Підволочиск, Бродів, Грималова (гол. дв.) |
| | 3·45 | „ Тухлї ($^{15}/_6$ до $^{30}/_9$), Сколього ($^1/_5$ до $^{30}/_9$) |
| | 4·32 | „ Яворова |
| | 5·00 | „ Белзця, Сокаля, Рави рускої |
| | 5·15 | „ Підволочиск, Гусятина, Заліщик (на Підз.) |
| | 5·25 | „ Кракова, Відня, Хирова |
| | 5·45 | „ Іцкан, Жидачева, Калуша |
| | | **в ночи** |
| | 9·10 | З Іцкан, Потутор, Чорткова |
| | 9·20 | „ Самбора, Хирова, Ясла |
| | 9·50 | „ Кракова, Відня, Сянока, Хирова |
| | 10·20 | „ Підволочиск, Бродів, Скали (на Підзамче) |
| | 10·20 | „ Підволочиск, Бродів, Скали (гол. дворець) |
| | 10·50 | „ Лавочного, Калуша, Дрогобича |
| 12·20 | | „ Іцкан, Жидачева, Заліщик |
| 2·31 | | „ Кракова, Ясла, Хирова |

| посп. | особ. | Відходять зі Львова |
|---|---|---|
| | | **в день** |
| | 6·15 | До Іцкан, Потутор, Чорткова |
| | 6·30 | „ Підволочиск, Бродів, Гусятина |
| | 6·43 | „ Підволочиск, Бродів, Гусятина (з Підз.) |
| | 6·55 | „ Яворова |
| | 7·30 | „ Лавочного, Калуша, Дрогобича |
| 8·25 | | „ Кракова, Відня, Любачева |
| | 8·35 | „ Кракова, Сянока, Відня |
| | 9·00 | „ Самбора, Стрілок, Сянока |
| | 9·20 | „ Іцкан, Калуша, Делятина |
| | 9·23 | „ Підволочиск, Бродів (з Підзамча) |
| | 10·55 | „ Підволочиск, Бродів, Грималова |
| | 11·10 | „ Белзця, Сокаля, Любачева |
| | 11·15 | „ Підволочиск, Бродів (з Підзамча) |
| | 2·55 | „ Лавочного, Калуша, Дрогобича |
| | 4·10 | „ Ряшева, Любачева, Хирова |
| | 4·15 | „ Кракова, Відня, Сянока |
| | 4·[illegible]0 | „ Самбора, Хирова, Сянока |
| | 5·50 | „ Коломиї, Жидачева, Керешмезе |
| | 5·58 | „ Яворова |
| | | **в ночи** |
| | 6·25 | До Лавочного, Калуша, Дрогобича |
| | 6·35 | „ Кракова, Відня, Хирова |
| | 7·30 | „ Рави рускої |
| | 9·00 | „ Підволочиск, Бродів |
| | 10·05 | „ Перемишля ($^1/_5$ до $^{30}/_9$), Хирова |
| | 10·40 | „ Іцкан, Чорткова, Заліщик |
| | 10·55 | „ Самбора, Хирова, Сянока |
| | 11·00 | „ Кракова, Відня |
| | 11·05 | „ Підволочиск, Грималова, Скали |
| | 11·10 | „ Стрия, Дрогобича, Борислава |
| 12·45 | | „ Кракова, Відня |
| 2·00 | | „ Підволочиск, Заліщик, Гусятина |
| 2·40 | | „ Іцкан, Потутор, Скали |
| 2·50 | | „ Кракова, Відня, Хирова |
| 2·51 | | „ Іцкан, Калуша |

**Замітка.** Час середно-европейский есть пізнїйший о 36 мінут від часу львівского. Звичайні білети їзди як і всякі инші білети, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. можна набувати цїлий день в містовім бюрі ц. к. зелізниць державних, пасаж Гавсмана ч. 9.

**За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.**

# ОГОЛОШЕНЯ.



З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).